

LA MIRADA DEL BISBE

Per molts anys, catequistes!

El diumenge 28 de setembre la nostra diòcesi viurà un moment de gràcia: la Isabel Campmany, la nostra delegada diocesana de Catequesi, rebrà del Sant Pare Lleó XIV, a Roma, el *ministeri instituit de catequista*. Aquest gest vol reconèixer i dignificar la tasca que milers de dones i homes realitzen en parròquies de tot el món: transmetre la fe i acompanyar infants, joves i adults en el seu camí cap a Jesucrist.

La catequesi és molt més que un ensenyament doctrinal; és una experiència viva d'encontre amb el Senyor. El catequista és servidor de la Paraula i testimoni de l'Evangeli, i el seu ministeri no és accessori, sinó essencial per a la vida de l'Església. Al nostre bisbat, en prenem nota.

Davant d'aquest esdeveniment, vull expressar agraïment per la generositat, la coherència i la fidelitat de tants catequistes que, sovint en silenci i sense reconeixement, segueixen sembrant llavors d'esperança. I vull fer també una crida a animar-vos: no us canseu, perquè la vostra missió és imprescindible. En un món marcat per la indiferència i el desconcert, vosaltres sou veus que anuncien l'alegria de l'Evangeli. Aquest ministeri, però, ens convida a mirar cap al futur amb responsabilitat. Necessitem catequistes joves i relleu, però també necessitem cuidar la formació integral i continuada, que uneixi Bíblia, teologia, pedagogia i cultura actual. Treball en xarxa, equip i comunitat, perquè el catequista mai no camini sol. Creativitat pastoral, que sàpiga parlar amb llenguatges nous i propers. Compromís social, perquè la fe s'ha de tra-

duir en obres de justícia i solidaritat. I sobretot, com diu la Isabel «implicació de les famílies, que són els primers catequistes i referents dels fills». Tornem a prendre'n nota.

Ja hi ha signes d'esperança: catequistes que s'impliquen amb il·lusió; parròquies que comparteixen la catequesi; infants de famílies novvingudes i nens amb diversitat funcional; experiències que vinculen la catequesi amb la pregària, el servei i el voluntariat; iniciatives creatives que utilitzen

l'art i les xarxes socials per anunciar la Bona Nova. Tot això ens recorda que l'Esperit continua actuant.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Perdre el temps

En la nostra societat, ja difícil de poder qualificar després d'haver estat líquida i etèria, el temps és sens dubte l'element més preuat. Els segons se'ns fonen a les mans com glaçons a ple sol. Els minuts ja no els percebem confosos en els batecs imparables d'un cor extenuat. Les hores s'escolen sense poder quedar retintudes en cap recer. Els dies no són més que grans d'una magrana que s'expressa i en queda poc suc. Els mesos han passat a ser indicadors de la multitud de subscripcions que exhaureixen el compte bancari. I els anys...? Potser tan sols un número per poder anar celebrant l'aniversari.

I prou que ho sabem, que les dues coordenades que configuren l'existèn-

cia són l'espai i el temps. Per això, quan ens falta temps perdem existència. Que traduït vol dir que quan perdem el temps deixem de ser, ens perdem. Reflexionant sobre el nostre temps cal posar per davant en què utilitzem el poc temps que tenim. I de seguida ens surt la necessitat de fer moltes coses per a no perdre el temps. Ja estariem en l'activisme ferotge. Hem d'aprofitar la vida, que traduït vol dir, cal fer tot el que puguem i que no ens quedi res per fer.

Aquí apareix algú, que ens creiem i que el tenim com a mestre, que ens diu: Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només

n'hi ha una de necessària. Dedicuem, doncs, el màxim temps possible a tenir aquesta cosa necessària. Cerquem-la, desitgem-la i obtinguem-la. Què deu ser? I quan Jesús ens proposa, com a deixebles seus, de seguir-lo, no ens deixa fer ni les coses més importants i imprescindibles, com ara enterrar el pare o dir adéu els de casa quan ens acomiadem per marxar amb ell. Per tant, tota acció de Jesús queda condicionada a la dedicació principal: estar amb ell. Per això a l'hora de valorar a què dediquen temps hi ha una prioritat que descobrim quan ens aturem per assegurar-nos als peus del Senyor i escoltar la seva Paraula.

Als ulls de la nostra societat enfebrida serà la pèrdua de temps més gran. Incomprensible perdre el temps d'aquesta manera.

La gent del nostre temps no ens podran perdonar mai haver dedicat un temps inútil a pregar, a meditar, a contemplar agraïts com el temps s'esgota adorant el Senyor i mastegant la seva Paraula per fer-ne aliment de Vida Eterna.

Si canviem el mot temps per vida, potser podrem acabar entenent la gran lliçó de Jesús: qui busqui de conservar la vida la perdre, però qui perdi la seva vida la conservarà. Per tant perdre el temps estant amb el Senyor no deu ser tan dolent.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LA MIRADA DEL OBISPO

¡Felicidades, catequistas!

El domingo 28 de septiembre nuestra diócesis vivirá un momento de gracia: Isabel Campmany, nuestra delegada diocesana de Catequesis, recibirá del Santo Padre León XIV en Roma, el *ministerio instituido de catequista*. Este gesto quiere reconocer y dignificar la tarea que miles de mujeres y hombres realizan en las parroquias de todo el mundo: transmitir la fe y acompañar niños, jóvenes y adultos en su camino hacia Jesucristo.

La catequesis es mucho más que una enseñanza doctrinal; es una experiencia viva de encuentro con el Señor. El catequista es servidor de la Palabra y testigo del Evangelio, y su ministerio no es accesorio, sino esencial para la vida de la Iglesia. Tomamos nota en nuestra diócesis.

Ante este acontecimiento, quiero expresar agradecimiento por la generosidad, la coherencia y la fidelidad de tantos catequistas que, a menudo en silencio y sin reconocimiento, siguen sembrando semillas de esperanza. Y quiero hacer también un llamamiento para animaros: no os canséis, porque vuestra misión es imprescindible. En un mundo marcado por la indiferencia y el desconcierto, vosotros sois voces que anuncian la alegría del Evangelio. Este ministerio, pero, nos invita a mirar hacia el futuro con responsabilidad. Necesitamos catequistas jóvenes y relevo, pero también necesitamos cuidar la formación integral y continuada que aúne Biblia, teología, pedagogía y cultura actual. Trabajo en red, equipo y comunidad, para que el catequista nunca ande solo. Creatividad pastoral, que sepa hablar con lenguajes nuevos y próximos. Compromiso social, porque la fe se tiene que traducir en obras de justicia y solidaridad. Y, sobre todo, como dice Isabel «implicación de las familias, que son los primeros catequistas y referentes de los hijos». Aquí también, tomamos nota.

Ya hay signos de esperanza: catequistas que se implican con ilusión; parroquias que comparten la catequesis; niños de familias recién llegadas y niños con diversidad funcional; experiencias que vinculan la catequesis con la oración, el servicio y el voluntariado; iniciativas creativas que utilizan el arte y las redes sociales para anunciar la Buena Nueva. Todo esto nos recuerda que el Espíritu continúa actuando.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Èxit de la primera Trobada Diocesana Missionera

La delegada de Missions del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, la Gna. Gràcia Navarro, fa un balanç molt positiu de la celebració de la primera Trobada Diocesana Missionera que es va fer el passat 13 de setembre a la Casa de l'Església, i on va assistir mig centenar de persones, entre missioners i familiars.

Durant la missa, el bisbe Xabier va destacar que la jornada servia per «sentir-nos en comunió amb tota l'Església i els nostres missioners de 30 països, que des de terres llunyanes ens recorden que la missió no té fronteres». També va parlar de la generositat i fidelitat dels missioners.

El bisbe Xabier considera que la vida de fidelitat a Crist dels missioners és una invitació perquè tota l'Església recuperi aquella espiritualitat missionera que el papa Francesc va descriure amb tanta força a l'*Evangelii Gaudium*.

Entre els missioners ja retornats hi havia l'Alfred Roca, que ha estat durant 40 anys a Etiòpia, que va rebre un homenatge molt especial per la seva tasca a la missió. També hi havia en David i la Cristina que han estat a Bolívia; la Clara a Ucraïna; o Mn. Avel·lí que està al Sudan i que va estar representat per Mn. Xavier Sobrevia.

Entre els moments emotius destacar els que es van viure a la missa, que va tenir un record i pregària especial per a tots els missioners i les seves famílies.

Montserrat acomiada l'abat emèrit Sebastià Bardolet

El passat dimarts 16 de setembre va morir l'abat emèrit de Montserrat, Sebastià Bardolet, a l'edat de 91 anys. Va ser l'actual abat, el P. Manel Gasch, qui li va administrar el sagrament de la Unció dels Malalts.

La seva vinculació amb Montserrat va començar de ben petit, ja que va ser escolà del 1943 al 1948. Cinc anys després, el 1953, va entrar com a novici del monestir, on va fer la professió simple el 1954 i la solemne el 1957. Finalment va rebre el ministeri sacerdotal l'any 1960. Del 1961 al 1964 va realitzar estudis de música a l'Institut Pontifici de Música Sagrada (Roma) on va obtenir el títol de Mestre en Cant Gregorià.

Durant els seus anys de vida monàstica va desenvolupar diferents serveis en el si de la comunitat, destacant el de prefecte de l'Escolania de Montserrat de

1968 a 1977 i el de prior de l'abadia de 1978 a 1989.

El 27 de febrer de 1989 va ser escollit abat de Montserrat i el dia 1 d'abril del mateix any va rebre

la benedicció abacial substituint així el P. Cassià M. Just.

L'any 2000 va deixar el ministeri abacial i va ser succeït pel P. Josep M. Soler.

Sergi Vallès visita la Casa de l'Església

Sergi Vallès, diputat i president delegat de l'Àrea d'Infraestructures de la Diputació de Barcelona i alcalde de Torrelles de Foix, va signar el llibre d'honor del bisbat tot destacant «la tasca que desenvolupa aquesta institució —Bisbat— al servei de la societat i el país, però sobretot per la preservació del nostre llegat cultural, patrimonial i espiritual».

»Des de la Diputació de Barcelona, i en especial des de l'àmbit d'Infraestructures i Territori, ens sentim compromesos a col·laborar amb el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat en la conservació i posada en valor del patrimoni que compartim. Un patrimoni format per santuaris, esglésies, edificis carre-

gats d'història i esperit que és també una herència col·lectiva que ens ajuda a entendre d'on venim i projectar-nos cap al futur. Vull expressar la voluntat de continuar caminant plegats en aquesta tasca noble de preservar i transmetre la nostra identitat cultural i espiritual a les generacions futures».

A una part de la trobada també van ser presents el secretari general del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, Joan Torras; l'economista, Rafael Galofré; el delegat diocesà de Patrimoni, Xavier Armengol; el vice-economista Àngel Jornet; i Salvador Obiols, director general de la Fundació Laurentius de la Catedral de Sant Llorenç.

«Ell com a centre i motor de les nostres vides»

Tot i que ja han passat unes quantes setmanes, us presentem un altre testimoni del Jubileu dels Joves.

La Paula és una jove de la parròquia dels Sants Just i Pastor de Sant Just Desvern i ens explica que «el Jubileu dels Joves a Roma ha estat una gran ocasió per fer experiència de fe envoltada de joves de tantes realitats diferents. Després de tota una set-

mana plena de records, em va encantar poder estar a prop del papa Lleó XIV, però el que més destaco com a especial és la vigília a Tor Vergata, en concret el silenci durant l'adoració eucarística; va ser molt gratificant veure a tants milers de joves agenollats admirant i lloant la presència de Jesucrist, i veure'l a Ell com a centre i motor de les nostres vides».

Gisclareny 2025. «Vosaltres sou els meus amics»

La Delegació diocesana d'Evangelització i Apostolat Seglar del bisbat de Sant Feliu amb el suport de la Delegació de Pastoral de Joventut han organitzat unes convivències per a adolescents i joves a Gisclareny (Berguedà) a finals d'agost sota el lema «Vosaltres sou els meus amics». Els organitzadors la valoren molt positivament i estan convençuts que ha estat un impuls en el camí de fe d'aquests joves!

A continuació podeu conèixer el testimoni de dos nois que hi han participat. Gisclareny ens ha ajudat a retrobar-nos amb nosaltres

mateixos. I en aquest retrobament ens hem sentit molt més a prop a Déu. Enguany tenia quelcom important a dir-nos: «Vosaltres sou els meus amics».

El primer dia ja es van fer presents les abraçades que fan caliu i aquella sensació d'estar a casa. La pluja es va apuntar també i ens va embolcallar amb el seu ritme suau, com dient-nos que en la humitat també hi ha vida, frescor i esperança.

Déu hi era present en tot. Especialment en les eucaristies, però també en les reflexions compartides, els jocs en bona companyia, l'adoració nocturna, les preguntes als mossens... I, quan ja era

ben fosc, mirar els estels i deixar-nos sorprendre per la Creació.

En resum, Gisclareny va ser un espai per obrir-nos, escoltar i deixar-nos tocar per les històries de cadascú davant del Senyor. I, fidels al lema, vam tornar sabent-nos amics seus... i, per què no, una mica més amics també entre nosaltres.

AGENDA

- **Dimecres 1 d'octubre, a les 19 h**, conferència amb Majo Gimeno, fundadora de Mamás en Acción. Organitza la delegació de Família i Vida.
- **Diumenge 5 d'octubre, a les 11.30 h**, Eucaristia presidida pel bisbe Xabier a la parròquia de Sant Cosme i Sant Damià del Prat de Llobregat amb motiu de la Jornada Mundial del Migrant i Refugiat.
- **Dijous 9 d'octubre, a les 17 h**, trobada sobre immigració i interculturalitat al Centre Virginia Amposta i organitzada per Càritas interparroquial de Sant Vicenç dels Horts.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. □ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Dn 7,9-19 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jo 1,47-51]. Els Sants Arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

30. □ Dimarts [Za 8,20-23 / Sl 86 / Lc 9,51-56]. Sant Jeroni, prevere i doctor de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

1. □ Dimecres [Ne 2,1-8 / Sl 136 / Lc 9,57-62]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. i dra. de l'Església, carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. □ Dijous [Ne 8,1-4a.5-6.7b-12 / Sl 18 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de la Guarda; sant Sadurní, ermità a Sòria; Lleida: □ Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat (1946).

3. ■ Divendres [Ba 1,15-22 / Sl 78 / Lc 10,13-16]. Sant Francesc de Borja (Gandia, 1510 - Roma, 1572), prev. je-

suïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria Josepa Rosselló, fund.

4. □ Dissabte [Ba 4,5-12.27-29 / Sl 68 / Lc 10,17-24]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. ■ Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Ha 1,2-3; 2,2-4 / Sl 94 / 2Tm 1,6-8.13-14 / Lc 17,5-10]. Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora.

Diumenge XXVI de durant l'any (C)

COMENTARI

«Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin»

Luc és un evangelista molt sensible al tema de la riquesa i dels pobres. Ho veiem en la paràbola d'avui. Dos personatges: *un pobre que es deia Llätzer*. Els pobres sempre tenen un nom i un rostre, són persones concretes. I per l'altra banda *un ric que celebrava festes esplèndides*. No té nom, podem ser cadascun de nosaltres. *El pobre esperava satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric*. El ric ni veu ni s'adona que té un pobre al seu costat. La riquesa tanca els ulls al germà. Per això la sort final serà diferent. *El pobre morí i els àngels el portaren a la falda d'Abraham*. Del ric es diu simplement: *el ric també morí i el van sepultar*. Per això el ric estant en un lloc de turments demana a Abraham que enviï Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i li refresqui la llengua. Poc consol i alleujament pot tenir! A més hi ha una fossa immensa que no es pot traspasar. Llavors el ric veient que la seva situació és perduda demana que enviï Llätzer a casa dels seus germans perquè no acabin en aquell lloc de turments. Però la resposta és molt clara: *Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin*. És a dir, ja tenen la Paraula de Déu que els indica el que han de fer, no necessiten res més. Però el ric encara insisteix: *Si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts sí que es convertirien*. Però la paraula final d'Abraham és molt clara: *Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer*. Ens enganyem pensant que si vingués algú de l'altra vida o si veiéssim un miracle llavors sí que ens convertiríem: és fals. La Paraula de Déu ha de ser més que suficient per a la nostra conversió. Amós també critica aquells als quals *no els fa cap pena la situació dels pobres, dels deportats*. La seva sort serà també la deportació: *s'acabarà l'orgia dels vividors*. La riquesa és una gran perill: obsessionats només per gaudir del que tenim, ens fa oblidar dels nostres germans, no veiem ni ens compadim dels pobres i dels qui pateixen.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura de la profecia d'Amós (Am 6,1a.4-7)

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engruixats a les estables, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»

► Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 6,11-16)

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irreprovable i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor. Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Rei dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 16,19-31)

En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llätzer s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar. Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llätzer a la falda, el cridà i li digué: "Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo molt enmig d'aquestes flames." Abraham li respongué: "Fill meu, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llätzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu, sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on soc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre." El ric digué: "Llavors, pare, et prego que l'enviïs a casa meva. Hi tinc encara cinc germans. Que Llätzer els adverteixi, perquè no acabin també en aquest lloc de turments." Abraham li respongué: "Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin." El ric contestà: "No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran." Li diu Abraham: "Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer".»

► Lectura de la profecia de Amós (Am 6,1a.4-7)

Esto dice el Señor omnipotente: «¡Ay de aquellos que se sienten seguros en Sión, confiados en la montaña de Samaria! Se acuestan en lechos de marfil, se arrellanan en sus divanes, comen corderos del rebaño y terneros del establo; tartamudean como insensatos e inventan como David instrumentos musicales; beben el vino en elegantes copas, se ungen con el mejor de los aceites pero no se conmueven para nada por la ruina de la casa de José. Por eso irán al destierro, a la cabeza de los deportados, y se acabará la orgía de los disolutos.»

► Salmo responsorial (145)

R. *¡Alaba, alma mía, al Señor!*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 6,11-16)

Hombre de Dios, busca la justicia, la piedad, la fe, el amor, la paciencia, la mansedumbre. Combate el buen combate de la fe, conquista la vida eterna, a la que fuiste llamado y que tú profesaste noblemente delante de muchos testigos.

Delante de Dios, que da vida a todas las cosas, y de Cristo Jesús, que proclamó tan noble profesión de fe ante Poncio Pilato, te ordeno que guardes el mandamiento sin mancha ni reproche hasta la manifestación de nuestro Señor Jesucristo, que, en el tiempo apropiado, mostrará el bienaventurado y único Soberano, Rey de los reyes y Señor de los señores, el único que posee la inmortalidad, que habita en una luz inaccesible, a quien ningún hombre ha visto ni puede ver. A él honor y poder eterno. Amén.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 16,19-31)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los fariseos: «Había un hombre rico que se vestía de púrpura y de lino y banqueteaba cada día. Y un mendigo llamado Lázaros estaba echado en su portal, cubierto de llagas, y con ganas de saciarse de lo que caía de la mesa del rico; y hasta los perros venían y le lamían las llagas. Sucedió que murió el mendigo, y fue llevado por los ángeles al seno de Abraham. Murió también el rico y fue enterrado. Y, estando en el infierno, en medio de los tormentos, levantó los ojos y vio de lejos a Abraham, y a Lázaros en su seno, y gritando, dijo: "Padre Abraham, ten piedad de mí y manda a Lázaros que moje en agua la punta del dedo y me refresque la lengua, porque me torturan estas llamas". Pero Abraham le dijo: "Hijo, recuerda que recibiste tus bienes en tu vida, y Lázaros, a su vez, males: por eso ahora él es aquí consolado, mientras que tú eres atormentado. Y, además, entre nosotros y vosotros se abre un abismo inmenso, para que los que quieran cruzar desde aquí hacia vosotros no puedan hacerlo, ni tampoco pasar de ahí hacia nosotros". Él dijo: "Te ruego, entonces, padre, que le mandes a casa de mi padre, pues tengo cinco hermanos: que les dé testimonio de estas cosas, no sea que también ellos vengan a este lugar de tormento". Abraham le dice: "Tienen a Moisés y a los profetas: que los escuchen". Pero él le dijo: "No, padre Abraham. Pero si un muerto va a ellos, se arrepentirán". Abraham le dijo: "Si no escuchan a Moisés y a los profetas, no se convencerán ni aunque resucite un muerto".»